

проходъ между Бобошево и Кадинъ мостъ. Трето забележително мѣсто въ окрѣга било гореспоменатиятъ Стобъ. Въ самата Дупница има стара джамия при моста, по-рано била, каже, латинска черква. Викало—два пѣти, каже, ходжи падали тамъ въ рѣката (самоубийства). Спомени за нѣкогашния голѣмъ транзитъ презъ тукъ за Цариградъ, съ кервани. Следъ много кафета и сладка, които развалятъ стомаха, върнахме се у Каранова, гдето пѣкъ ни поканиха за обѣдъ.

Тръгнахме едва на 3 часа. Съ насъ е единъ младъ дупничанинъ Георги Димчовъ, съпритежателъ на хана, служилъ въ войската, билъ секретаръ на околийския началникъ, отиваше да се жени въ София, много интелигентно хубаво лице. Приказвахме за дупнишкия край: въ него имало 64 села, сѣли тютюнъ, развъждали коне, nach 3 Jahren werden die Saumthiere gesattelt [следъ 3 години животнитѣ се оседлавали], за злоупотрѣбленията на градския съветъ презъ време на окупацията и т. н. Искахме още до вечерята да стигнемъ въ София. На Витоша имаше пресенъ снѣгъ, селянитѣ въ Дупнишко иматъ поговорка: падне ли късенъ снѣгъ на Витоша, слана ще попари лозята. Изгледъ на Радомиръ. Изнурена млада пеперуда (*Zygaena*?).

Вечерята стигнахме въ Крапецъ. Цѣла преграда отъ поклоннически коли, връщайки се отъ манастира. Пролѣтна вечеръ, снѣговетъ по Витоша въ розово освѣтление, долу е зелено. Търсихме стая за пренощуване, всичко е заето. Ахмедъ не искаше презъ нощта да продължимъ пѣтя си (часа бѣше 7), пѣтътъ билъ несигуренъ. Най-после настанихме се въ единъ ханъ. Хоро—гайда—момичета—луспести риби опашки отъ сребърни пари чакъ до земята, борови клончета около главата, червени пояси, dralle Maidsgestalten [набити момински фигури], звѣнтятъ при всѣка крачка. Пихме кафе и ракия съ поклонниците въ хана на Илия, „комита“—опълченецъ съ ордени, билъ старши стражаръ въ София и за пиянство изгоненъ. Шопското наречие: да кълъем едно пѣлце. 3 л. мн. ч.—аятъ. Интересно, човѣкъ би трѣбвало да поседи между тѣхъ по-дълго време. Нашиятъ дупничанинъ се погрижи за вечеря: варено пиле, пилешка чорба, торшия (особено чудесно е червеното зеле), дупнишко вино, (което носѣхме съ нази си), възладъкъ хлѣбъ и „ровки яйца“. Въ хана съ насъ бѣха трима гръцки джамбази. Купили 20 коня въ София, караха ги къмъ морето, Дервишъ паша купувалъ, каже, коне за армията противъ Гърция. Като ме слушаха да говоря съ Миларова нѣщо по нѣмски, казаха—говори *Латинка*. Следъ вечерята ние тримата спяхме на сѣно покрити съ черга, азъ подъ мушамата си, топла нощъ. Отъ гърцитѣ единъ п. . . . като тржба, другиятъ хъркаше, третиятъ кашляше. Къмъ полунощъ пристигнаха нови хаджии (повечето софийски шопи) и трѣбваше да спятъ на талигитѣ си. Нощуване